

TÓPART

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 12. szám, 2019. március 22.

Felcsúton elkészült egy mesterséges sziget, amely köré most építik a tavat. Nyáron az emberek csónakázni, télen, ha be is fagy, korcsolyázni fognak. Mindehhez pedig egy hidat is építenek: legyen, ami összeköti a szigetet a parttal. Így a helyszínre nagy számban érkező külföldi turisták majd a híd karfájára könyökölve élvezhetik az alattuk zajló eseményeket.

Ám mivel turisták eddig sem érkeztek nagy számmal, a még oly lelkesen beharangozott kisvasút, valamint a kacsalábon forgó stadion vonzásától sem, a község talán csak úgy tudja igazi élménnyel megajándékozni a vendégeit, ha felvilágosítást ad nekik a híd jelképes mivoltáról. Ennek céljából talán még egy tábla is hirdetni fogja a parton, hogy az építmény a magyarok legbölcsebb miniszterelnökének kedvenc mondatát illusztrálja: *„A hídon akkor kell átmenni, amikor odaérünk.”*

Nahát, a híd most kézzel foghatóvá teszi ezt a világmély bölcsességet – próbálják majd ezzel vonzóvá tenni a dolgot a turisták előtt. Akik azonban, mielőtt rá is nyitják a szemüket a komplexumra, várhatóan akadékoskodni fognak. – Ugyan miért mennénk át a hídon, amikor a szigeten nincsen semmi, az csak egy kavicsstenger? – kérdezzetük majd, ami pedig csak feszültségek forrása lehet. Hiszen a szigeten valóban nincsen semmi, és nem is mondták, hogy majd bármi is lenne. Mert bár rengeteg pénzbe került, mivel tényleg csak kavicsstenger, növények nélkül, nem érdemes további pénzeket ölni bele. Ezt pedig nekünk tilos látni. Csak a bajt hozná a fejünkre, ha kimondanánk. Aminek következtében inkább el fogjuk kergetni még azt a kevés turistát is. Nekünk most azt kell képviselnünk, hogy az ilyen prózai fölvetések csak relativizálják az értékeinket, amelyeket kizárólag akkor őrzünk meg jól, ha a mi Nemzeti Megváltónk szavaira figyelmezzünk. Továbbá még azt is kell képviselnünk, hogy számunkra ezek meghallgatása éppen elég, sőt, ettől telik meg csurig a lelkünk.

Mindezek okán másra valóban nem is lesz érdemes vágyni, mit arra, hogy az ember magában üldögélhessen egy mesterséges, üres tó partján, és nézegesse a jelképes hidat, amely egy mesterséges, üres kis szigetre vezet. Amelyen csak a semmit látni. Ugyanakkor éppen ez a semmi az, amely mégis adhat az embernek némi bizonyosságot.

Hiszen ahol nincsen semmi, ott már azoknak is meg kell állniuk, akik mindezt az emberek előtt lenyúlt pénzek maradványából ajándékozták oda nekik. Mert ezen a semmin már nekik sincs mit ellopniuk. És így legalább ennek a hidas-szigetes játszmának vége.